

Giáo lý căn bản - 20

[04/06/2024 - 10:09 - anhlibrary]

Thưa đại chúng, chúng ta đang trải qua một cái mùa hè rất là nóng tại Việt Nam và nó cũng sắp sửa kết thúc với những cái trận mưa, tôi gọi là những trận mưa vàng, những trận mưa cứu rỗi, có một cái phản ứng của người Việt Nam vào cái thời điểm này, có một cái phản ứng của người Việt Nam vào cái thời điểm này mà ai nhìn vào cũng thấy hết đó là nhà nhà, người người tìm đủ cách để mà đối phó với cái nóng như thiêu, cái nóng như thiêu của cái mùa hè đặc biệt năm nay. Tôi bắt đầu bài giảng bằng cách nói đôi điều, đôi lời về cái mùa hè Việt Nam là để xem như một phần dẫn nhập của nội dung bài giảng. Cái nội dung này tôi cũng đã nhắc tới cách đây ít hôm trong một bài giảng cho Phật tử Việt Nam. Bây giờ cái phong trào mà tu tập tuệ quán đã được bắt đầu một cách rất ngoạn mục tại Việt Nam trong mấy năm qua, rất nhiều bà con Việt Nam đã tìm sang Miến Điện để mà tu tập tuệ quán ở các thiền viện và chúng ta, Phật tử Việt Nam cũng đã có mời thỉnh rất là nhiều vị danh tăng từ ở Miến Điện về Việt Nam tổ chức rất là nhiều khóa tu do Ngài Kim Triệu hướng dẫn cũng như do các Thiền sư Miến Điện hướng dẫn, rất nhiều sách thiền vipassana bằng tiếng Việt cũng đã được biên soạn, phiên dịch và phát hành tại Việt Nam, tất cả những điều đó cho thấy rằng phong trào tu tập tuệ quán ở Việt Nam đã khởi sắc, đã khởi sắc và có nhiều hứa hẹn. Có một điều mà tôi muốn nói rõ ở đây đó là có thể cái mục đích, cái lý do mà tu tập tuệ quán ở bà con Việt Nam không giống nhau, không giống nhau, có người thì hỏi họ, thì họ cầu mục đích giải thoát, có người thì hỏi họ, họ sẽ nói là họ cần tìm một cái sự bình yên, sự an yên trong tâm hồn, có người thì đến với pháp môn tuệ quán như là một cái cách thăm dò và tìm hiểu Phật giáo Nam Truyền, Phật giáo Pali. Và tựu chung lại, gom chung lại mà nói thì nếu mà các vị tu đúng, nếu mà các vị tu đúng, bởi vì tôi không tin là tất cả mọi người đều tu đúng, tôi không tin, và tôi giả định là mọi người đều tu đúng, những người tu đúng sẽ đồng ý với nhau một điểm đó là những người mà thường xuyên sống trong Chánh niệm họ sẽ có được ít nhất ba cách lợi ích: lợi ích thứ nhất là khi họ sống sâu lắng, sống sâu lắng, thì họ được cái an lạc hiện tiền, bớt đi cái gọi là chộn rộn, lãng xãng của nội tâm thì đương nhiên nó an lạc, đó là lợi ích thứ nhất là an lạc hiện tiền. Cái thứ hai nữa là thông qua cái giây phút Chánh niệm họ mới có cơ hội thăm thía những cái gì mà họ đã được nghe, đã được đọc lâu nay về cái gọi là nhân quả và Tam tướng. Tam tướng có nghĩa là họ nhìn thấy qua cái công phu tu tập sự biến chuyển không ngừng, sự thay đổi sinh diệt không ngừng, liên tục của danh và sắc, tức là của Thân và Tâm, cái thấy rất là lợi ích là bởi vì sao? Là bởi vì xưa giờ khi mình một thời gian dài nhiều kiếp, mình nói kiếp này đi, một thời gian dài trải qua mấy chục năm trời, mình nhìn về thế giới từ góc độ Tôi và của Tôi, thì đây là lần đầu tiên chúng ta quan sát cuộc đời, quan sát con người, quan sát thế giới, quan sát vũ trụ, quan sát ngoại trần và nội trần như là một người khách lạ đứng bên bờ nước nhìn nước trôi trên đó có hoa và rác, cành khô, củi mục, lần đầu tiên họ có cơ hội nhìn ngắm bản thân và thế giới nó vận hành theo cái cách đó, cái nhận thức này rất là quan trọng, nhận thức này rất là quan trọng, và đương nhiên mình không loại trừ nhận thức thứ ba là nếu mà một người có tín tâm sâu dày miên mật thì thông qua cái đời sống Chánh niệm chúng ta hoàn toàn có thể hy vọng rằng mình có thể chứng đạo, chí ít là mình cũng gieo duyên giác ngộ cho đời sau và ngay trước mắt ít nhiều mình cũng hiểu được thế nào, phần nào, phần nào trong muôn một cái gọi là đời sống nội tâm thanh tịnh và an lạc của một bậc Thánh. Ở trong cái đời sống đó, đời sống bậc Thánh, các Ngài nhìn ra cái bản chất sóng và hạt, sóng và hạt, chớp nhoáng của thân

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

tâm, Ngài thấy ra được cái tánh nhân quả tương tục của thân tâm, và dĩ nhiên ở các Ngài thì khác, nhưng mà ở mình cái mà các Ngài thấy chỉ là từ cái thiện này sang cái thiện khác, từ cái lành này sang cái lành khác, nhưng mà ở chúng ta, chúng ta thấy từ cái niềm vui qua nỗi buồn, từ cái thiện qua cái ác, từ cái ác qua cái thiện và như chúng tôi nói rất là nhiều lần tốc độ biến chuyển của Tâm nó gồm có các trường hợp sau đây: là cái tốc độ từ cái tâm bất thiện này sang tâm bất thiện khác, từ cái tham qua cái giận, từ cái giận qua cái giận, từ cái tham qua cái tham, từ cái tham qua cái giận, từ cái giận qua cái tham đó là tốc độ một, tốc độ một thì tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta ở đây đều rất là tốt, nói một cách mỉa mai rất là tốt có nghĩa là tốc độ từ phiền não này qua phiền não kia là cái chuyện rất bình thường nhưng mà tốc độ hai là tốc độ một là từ ác này qua ác kia nhưng mà tốc độ hai từ ác mà chuyển qua thiện thì là rất khó, đang bực mình, đang hờn dỗi, đang bất mãn, đang căm ghét mà chuyển qua cái tâm thiện, tâm lành, từ bi, bao dung rất là khó, từ cái tâm bủn xỉn mà chuyển qua cái tâm hào sảng rất là khó, cho nên là mình chỉ có tu niệm xứ mình mới thấy ra được các tốc độ tâm này.

- Tốc độ một từ cái ác này qua cái ác kia, từ cái xấu này qua cái xấu kia.

- Tốc độ hai từ cái thiện này, từ cái ác qua cái thiện. Vậy ác có hai trường hợp: từ ác qua ác, từ ác qua thiện, thì cái trường hợp thứ hai này rất khó, phải tu tập lâu ngày mới thấy và mới có thể khắc phục.

- Tốc độ ba là từ thiện qua thiện, nghe thì đơn giản nhưng không phải dễ, nghĩa là từ thiện qua thiện, chúng ta tiếp tục duy trì cái thời gian có mặt của tâm thiện một cách liên tục một cách rất là khó, thì trường hợp này là tốc độ ba từ thiện qua thiện, thiện này qua thiện kia.

- Và cái tốc độ bốn là từ thiện qua ác, cái tốc độ này lại cũng rất là nhanh, mình nói chung từ thiện qua ác, từ ác qua ác mình đi rất nhanh, nhưng mà từ ác qua thiện hoặc từ thiện qua ác rất hiếm hoi và rất chật vật là vì sao? Là vì cái khuynh hướng tâm lý của mình và cái tác động tập khí sinh tử, với thói quen truyền đời từ nhiều kiếp, đấy, từ ác qua thiện rất khó, từ thiện qua thiện rất khó, chỉ có từ thiện qua ác và từ ác qua ác thì rất nhanh và dễ nhìn thấy, khắc phục được những trường hợp đó chỉ có người tu tập tuệ quán. Và tôi quay lại cái hình ảnh ẩn dụ của đầu buổi giảng, đó là chúng ta đang vật lộn với một mùa hè phải nói là cực kỳ khốc liệt, nóng lắm, nóng kinh hoàng, trong cái nóng đó chúng ta phải liên tục nhanh nhạy và tranh thủ để mà đối phó một cách hiệu quả kịp thời với cái nóng, tại sao vậy? vì cái nóng đối với chúng ta là một vấn đề quá lớn. Ở đây cũng vậy, nói là tu Phật, nói là tin Phật, nói là học Phật, nói là tin Phật, học Phật, tu Phật, tin, học và tu Phật nhưng mà mình tự hỏi lòng mình đi, cái môi bận tâm của mình đối với việc tu tập ấy, tu Phật, học Phật, và tin Phật nó có là vấn đề cấp thiết như là cái chuyện mà mình đối phó với cái nóng hay không? tự hỏi lòng mình đi, tôi không trả lời dùm được, tự hỏi lòng mình đi cái chuyện mà mình tu tập mình có tu học và tin, tu Phật học Phật và tin Phật mình có xem cái chuyện đó nó cấp thiết như là cái chuyện mà đối phó với cái nóng hay không? nếu không thì đừng hòng giống ai hết, đừng hòng nha, đừng hòng, nói cho vui vậy thôi chứ không thể nào, không thể nào mà chúng ta để Phật pháp gọi là ngự trị nội tâm mình giống như là cái nóng mà nó đã chiếm lĩnh cảm xúc và tâm trạng của chúng ta trong suốt mùa hè này, chúng ta phải thấy, các vị có còn nhớ một cái câu chuyện ngắn mà chúng tôi kể trên facebook là có cái anh mà coi như là nhân viên trong khu bảo trì ở Kenya Nam Phi, anh nói rằng hiếm khi con sư tử nó đuổi kịp con nai bởi vì con sư tử nó chỉ đuổi rượt con nai để mà nó kiếm miếng ăn, trong khi con nai nó phải bằng mọi giá nó chạy bán mạng để giữ cái mạng sống thì một bên thì tìm miếng ăn, một bên để giữ lại mạng sự sống, thì mình thấy con nai nó có quá nhiều lý do để mà nó chạy, quá nhiều lý do để mà nó chạy, trong

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

khi con sư tử nó chỉ có một lý do thôi là kiếm miếng ăn, không con này thì còn con khác sơ sẩy thì cái vụ này thì mình còn thành công trong vụ khác, nhưng mà con nai khi mà sư tử rượt thì nó không được quyền sơ sẩy, không được quyền thất thủ vì sao vậy? vì sơ sẩy và thất thủ đồng nghĩa với cái chết và chính vì nó nâng cái chuyện chạy đó lên cái tầm sinh tử cấp thiết, cho nên là nó đã có thể chạy bán mạng, thương tật nó cũng chạy, què quặt nó cũng chạy, gai góc, hầm hố cỡ nào nó cũng chạy là bởi vì chạy ở đây có nghĩa là sống, bị vồ có nghĩa là chết, đấy. Cái mà thông điệp mà tôi muốn gửi trong bài giảng chiều nay đó là bố thí. Bố thí bằng tâm trạng của một người cầu giải thoát giống như con nai nó phải chạy, nó chạy bằng cái tâm thái của một người tham sống, sợ chết, bố thí, giữ giới, học đạo, ngồi thiền, phục vụ, bố thí, học đạo, ngồi thiền, giữ giới, phục vụ tất cả là phải ở trong cái tâm trạng của con nai đang bị sư tử rượt, tất cả chúng ta đều muốn đều không, đều biết hay không rõ ràng chúng ta đang bị cái chết nó rượt, cái chết nó rượt. Chúng ta là một người tin Phật, học Phật và hiểu Phật, chúng ta không thể chết theo cái cách của cái người không biết đạo, chúng ta không thể sống theo cái cách của người không biết đạo, cái cách sống của người biết đạo là gì? Nhiều cách trả lời lắm, nhưng mà cái cách mà tôi vừa ý nhất ngay trong bài giảng này là sống trong cái tâm tình của người chờ chết, sống trong cái tâm tình của người chờ chết, thì cái sống đó nó mới hy vọng là một cái kiểu sống hết mình. Anh đừng có nói với tôi là sống với trí tuệ, sống với đạo tâm, sống với lý tưởng, mấy cái đó nó xa vời lắm, nhưng mà cái rốt ráo nhất là sống trong một cái tâm tình của một người sợ chết, sống trong một cái tâm tình của một người chờ chết, sống trong một cái tâm tình của một người sắp chết. Nếu mà tất cả nhân loại đều sống và hành động trong cái tâm tình đó, trong cái tâm tình của người chờ chết, không phải là bi quan đâu quý vị, không phải là bi quan mà là sự chuẩn bị và cẩn trọng hết mình, hết mức thì thế giới hôm nay đã khác đi nhiều lắm, nếu mà ai cũng nhớ đến cái chết, cái tuổi già và những cơn trọng bệnh chực chờ mình phía trước thì thế giới này khác đi nhiều lắm, mà chính vì chúng ta lúc sống không nghĩ đến lúc chết, lúc trẻ không nghĩ đến lúc già, lúc khỏe không nghĩ đến lúc bệnh, thế là chúng ta sống không ra sống, chúng ta rất dễ trở thành xác chết chưa có chôn. Tại sao chúng tôi nói là xác chết chưa chôn, bởi vì xác chết chưa chôn nó mới không biết là nó đang nằm. Chỉ có xác chết chưa chôn nó mới sống thiếu trách nhiệm với mọi người chung quanh, chỉ có cái xác chết thì nó mới không bận tâm gì đến trách nhiệm với bản thân, nhớ cái đó, rất là quan trọng, thì hồi này tôi có nói phải tu tập, phải sống đời và sống đạo bằng cái tâm tình của con nai đang bị sư tử rượt, phải bằng cách đó chúng ta mới khá được. Ngay trong lúc thực hiện từng công đức, từng công đức lớn, nhỏ đều phải như vậy. Thực ra, không hề có công đức nào là nhỏ, công đức nào là lớn, nhưng mà tôi đang nói dựa trên những hình thức biểu hiện mà người ta có thể dùng mắt thường để nhìn thấy cho nên chúng tôi mới còn xài cái chữ lớn và nhỏ chứ thực ra không có công đức nào là nhỏ nếu mà nó được thực hiện với một cái nội tâm sâu và rộng, sâu và rộng thì không có công đức nào nhỏ hết nhưng vì không được học đạo cho nên chúng ta cứ nghĩ rằng công đức nào mà nó càng hoành tráng về công, về của, nó càng hoành tráng nhờ vào cái tên tuổi của thí chủ, thì công đức đó mới đáng kể, sai và sai bét và vô cùng đáng tiếc, đó là sai bét, cái quan trọng ở đây bất cứ công đức nào, cái lớn bé của nó không phải trên quy mô nhìn thấy được bằng mắt thường mà nó bằng chính cái tâm trạng của cái người mà thực hiện cái công đức đó phải nhớ chắc cái câu này, tới chết cũng phải nhớ cái định nghĩa này. Chiều nay, chúng tôi đi ông thầy đông y để lo vụ cái chân, cái chân có vấn đề, chúng tôi về đến nhà chùa thì gặp có một cặp hai cô cậu đang đứng chờ ở ngõ vào, lúc đó tôi mệt, tôi đi xa về mệt, ông bác sĩ, ông thầy ông dần, châm cứu mệt lắm rồi trời nóng đi về gặp hai người

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

đứng đó, lúc đó tại sao mình có thể dễ dàng buông ra một câu rất là lạnh lùng thiếu trách nhiệm, tôi hỏi mình có hẹn không? mình có nghĩa là họ và tôi, tôi hỏi mình có hẹn không? họ nói không. Tôi gắt, tôi nói phải báo cho biết trước để người ta có thể về sớm, chứ bây giờ muộn lắm rồi, tôi nói rồi, song, tôi đi lên phòng, trong khi đó xui một chỗ là miệng nói cứng mà cái lòng nó mềm như là tàu hủ đường, tôi tính lên rửa mặt rồi tôi quay xuống tìm họ, nhưng mà tiếc, rửa mặt xong, đắp lại cái y bước xuống thang lầu hỏi người nhà chùa, họ nói rằng hai cô cậu đã đi rồi, cái này mới là ray rứt nè, hai cô cậu đi từ Bình Phước cách chỗ chúng tôi 150 cây số, bây giờ họ chờ từ buổi trưa lúc chúng tôi vừa rời chùa cho tới lúc chúng tôi trở về, chúng tôi vừa ra khỏi chùa họ tới, họ chờ, chờ, cặp đó sau đó tôi mới biết họ rất là nghèo, nghèo lắm, nghèo kinh khủng lắm, tại sao tôi biết nghèo? nghe tôi nói nè, nghèo lắm cho nên vì muốn gặp mặt để nghe pháp hay hỏi han cái chuyện gì mình không có biết mà đi đường 150 cây số xuống, mà đi bằng cái kiểu xe đò rẻ tiền nhất nếu mà có tí tiền thì họ đã ở lại, nếu mà ngại ở chùa, thì họ có thể ở khách sạn thí dụ như vậy để ngày mai hỏi cho đã, ban đêm ở lại, ở cho tới khuya rồi về hoặc là ngủ lại ở chùa nếu không ra ngoài thí dụ như vậy, có đâu, mà họ phải tranh thủ chuyến xe cuối cùng để trở lại nhà cho kịp, xong việc riêng chúng tôi xuống hỏi nói họ đã đi rồi, chúng tôi thương lắm, thương lắm, tiếc cho họ, không biết rằng trong bài giảng này họ có nghe được hay không? có lẽ là không, bởi vì cho đến bây giờ họ chưa về tới nhà, chưa về tới nhà, thì các vị thấy không? các vị có thấy cái chuyện mà mình thấy nó là cấp thiết thì mình phải bằng mọi giá mà thực hiện, nhưng, cách nào, có thiện chí, có nghị lực, có sự kiên trì, có sự hy sinh, nhưng mà thiếu một chút cân nhắc, ở đây tôi không nỡ nói là thiếu trí thì nặng quá, nhưng mà thiếu tí cân nhắc, mình coi mình đi lúc nào, nếu muốn gặp thì phải đi sáng sớm là một, để cho thời gian nó dài, hai là mình moi cho bằng được cái địa chỉ chùa trên mạng có mà, không, đằng này họ là cứ cầm đầu mà đi, lỡ mà chiều nay họ không gặp chúng tôi cũng là hoài công phí sức, mà nếu gặp, mà gặp có mấy phút như vậy cũng là phí sức, hoài công, quý vị thấy không? tôi nói như vậy là tôi phải nói rõ là tôi rất là thương, thương xót xa, ngay lúc kê này, tôi vẫn mong là họ nghe được, nếu không mai này họ nghe lại bài giảng này họ phải nghe để hiểu rằng tôi đã thương họ đến mức nào nhưng mà tiếc một chỗ họ thiếu cân nhắc, trưa ăn cơm xong mới lết xuống, lết xuống rồi chờ, chờ mà trễ hai người phải tranh thủ chuyến xe cuối để mà trở về nhà, tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói hai chuyện: cũng chạy, cũng là chạy nhưng mà chạy cái tâm tình của con nai mà sợ chết nó tốt hơn là chạy bằng tâm trạng kiếm ăn, kiếm mồi, của con sư tử. Đó là một. Cái thứ hai, gì thì gì phải có trí. Gì thì gì phải có trí, chỉ chánh niệm không, không đủ, phải có trí, mà trí ở đây là có ba nguồn: Văn, Tư, Tu.

- Văn là những gì mình nghe được, học được, và đọc được từ người khác.
- Tư là khả năng thâm thía, gặm nhấm, tư duy, những gì mình đã nghe, đã học, và đã đọc.
- Trí tu là cái thâm thía của một người vút hết kiến thức, vút hết nhận thức, chỉ sống bằng cái gọi là trực quan, cái nhận thức trực quan, nhớ nha, nhớ phải sống bằng cái đó.

Mà muốn có một trí tuệ đầu là Văn, Tư, Tu thì mình phải có một nền tảng, chứ nếu không có lòng tu, có lòng, có sức, nhưng mà không có đường hướng, đấy. Có lòng, có sức, mà không có đường hướng, thì chỉ chuốc phiền thôi. Chiều nay hai người đi 300 cây số mà nó không được gì hết, thậm chí có khả năng trên đường về còn buồn, bất mãn, nói ông Sư gì đâu mà khó khăn như là diễn viên, ca sĩ, làm khó người ta. Có khả năng đó, mình không loại trừ khả năng đó, nha. Cho nên tôi nhắc lại, chỉ thông qua pháp môn Tuê Quán chúng ta mới có thể có được những cái lợi ích là hiểu mình hơn, hiểu rõ các nguyên tắc giáo lý quan trọng. Tuy nhiên, cái chuyện tu tập đó nó phải cần đến hai thứ điều kiện.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Một là sự dốt lòng, sự dốt lòng của một con nai, phóng chạy để giữ lại cái sinh mạng.
- cái thứ hai là thiện chí đó phải được thực hiện một cách có phương pháp. Và tại sao chiều nay tôi muốn đem chuyện này ra tôi nói? Không riêng gì chuyện tu thiền, mà toàn bộ hành trình sống đời và hạnh đạo của chúng ta đều phải như vậy hết. Một là phải kiên trì, phải chịu khó, phải bán mạng, đấy, đó là một. Nhưng mà cái thứ hai, đó là sự đầu tư của trí tuệ. Sự đầu tư trí tuệ để chi? Tôi đã nói một triệu lần rồi, một triệu lần, chúng ta phải tuyệt đối cẩn trọng với cái mình thích và ghét. Và tuyệt đối cẩn thận cảnh giác đối với cái mình thích, mình ghét, với cái mà mình coi thường và xem trọng, coi thường và xem trọng, ta phải tuyệt đối cảnh giác, đấy. Là vì sao? Là vì cái kiến thức của mình được bao nhiêu? Từ đó, cái nhận thức của mình được bao nhiêu? Từ đó, cái kinh nghiệm trực quan của mình được bao nhiêu? Từ đó, cái nghĩ của mình, cái phán đoán của mình rất là khả nghi, đấy, rất là khả nghi. Chỉ vì một lời khen của ai đó, một lời khen của ai đó nhắm vào một đối tượng nào đó. Chỉ vì một phút giây hài lòng nhắm vào một đối tượng nào đó. Chúng ta không biết phân biệt gì hết, cứ cầm đầu thờ lạy một cách mù quáng và cuồng tín, chỉ vì thiếu một cái nền tảng trí tuệ. Chúng ta cầm đầu, cầm cổ, chống đối một người nào đó mà hầu hết, hầu hết trường hợp, hầu hết trường hợp chúng ta chưa kịp biết rõ chuyện này có thật hay không? Người đó là ai? Người đó là ai và liệu người đó có đáng để mình tán công hay không? Rồi cái thích cũng vậy, liệu cái chuyện mà mình cầm đầu, cầm cổ mình thờ lạy, sùng tín, khát ngưỡng, thì liệu cái thái độ đó có đúng chỗ chưa? Mình tin là tin cái gì? Mình quý là quý cái gì? Mình chống là chống cái gì? Và mình ghét là ghét cái gì? Phần đó mình không có bận tâm, đấy, nhớ nha. Pháp môn Tuệ Quán giúp cho mình chuyện đó, giúp cho mình chuyện đó, tôi rất là muốn xài chữ sống chậm. Nhưng mà không, thật ra pháp môn Tuệ Quán không phải là sống chậm, mà là sống buông, sống buông là sao? Thay vì ngày trước trong mỗi phút chúng ta phải vật lộn tới hai, ba, cái cách tư duy, nhưng mà kể từ hôm nay, chúng ta buông bớt bằng cách chúng ta chỉ còn lại với một cách tư duy, đó là đối diện trực nhận, trực quan, đối diện trực nhận cái thực tại bằng cái trí tuệ trực quan, chỉ vậy thôi. Chứ còn nếu mà thiếu cái này nè, thì chúng ta sẽ dễ dàng trở thành nạn nhân, của cái lòng căm ghét bất mãn, nạn nhân của cái sự sùng tín, mù quáng, rất là dễ. Vì chúng ta không sống tỉnh thức. Chúng ta là một bầy trừu, một bầy trừu, một bầy cừu thơ ngây. Chúng ta thực ra không có quá nhiều thời gian để mà tự biến mình thành con chuột bạch cho những đòn phép của nhân gian, cho những đòn phép của thiên hạ. Chúng ta không có nhiều thời gian. Chúng ta phải sống bằng cái đầu của mình, phải sống bằng cái khả năng tư duy, nhận thức của mình. Và để làm được điều đó bắt buộc phải sống chánh niệm, đấy, phải sống chánh niệm. Chánh niệm ở đây không phải là bắt cái giò lim dim. NO, không phải nha. Có nhiều người hiểu lầm cái đó, cứ nghe nói chánh niệm là hét hồn hét vía, xanh mặt. Nói rằng con là bận rộn, rồi công ăn, việc làm, mà tu là tu cái gì? NO, tuyệt đối có thể tu được và có một câu mà phải nói thêm. Chẳng những tuyệt đối có thể tu được, mà còn là phải tu nữa, để chi? Để được an lạc hơn, công việc hiệu quả hơn, Yeah. An lạc hơn và công việc hiệu quả hơn và đảng này họ hiểu lầm, họ tưởng là pháp môn Tuệ Quán này chiếm mất một phần thời gian của họ, cho nên họ mới than là họ không có thời gian để tu tập Tuệ Quán, tu tập pháp môn chánh niệm, có đáng tiếc không? Rất là đáng tiếc, vô cùng, và vô cùng đáng tiếc, nha. Thì trong bài giảng này nội dung chủ yếu tôi muốn nói cái gì? Rõ ràng là đông đảo Phật tử Việt Nam bây giờ đã có nhu cầu tu tập Tuệ Quán, đã có, nhưng mà làm ơn nhớ giùm hai chuyện:

- Cái động cơ thúc đẩy mình tu tập Tuệ Quán có đủ mạnh chưa?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Cái thứ hai, chúng ta đã có một định hướng thông minh, phương pháp thông minh, một lý tưởng thông minh, cho cái chuyện tu tập Tuệ Quán chưa? Có chưa? Nếu mà vẫn chưa, thì cái sự thành tựu trong chuyện tu tập Tuệ Quán tôi nghĩ rằng phải xét lại nha. Chúng ta phải tu tập Tuệ Quán bằng cái tâm tình của người tử tù, của người mà bị trọng bệnh giai đoạn cuối, và đồng thời chúng ta phải tu tập Tuệ Quán nói riêng và sống đời nói chung, là bằng cái khả năng định hướng của trí tuệ, khả năng xác định của trí tuệ, cái khả năng chọn lọc của trí tuệ. Xác định, định hướng, chọn lọc, của trí tuệ, còn bằng không thì khoan nói đến chuyện tu tập Tuệ Quán, ngay trong đời sống thường nhật của mình, chúng ta rất dễ là con chuột bạch cho thiên hạ, đừng có trách thiên hạ, hãy tự trách mình, nha. "Tiên trách kỷ, hậu trách nhân". Phải trách mình trước rồi mới trách người ta. Cái mà tôi sợ nhất đó là sự hợp lý của dòng sinh tử, của thế giới phàm phu, hợp lý là sao? Ở hoàn cảnh của họ, với cái tâm tư đó, với nền tảng nhận thức đó, bắt buộc họ phải hành động như vậy. Cái vấn đề là mình nè, mình có bị cuốn theo cái định mệnh, cái định phận, của người ta hay không? Nhớ cái đó, cái đó rất là quan trọng, nha. Rồi từ cái khen, cái chê, cũng vậy. Một nhân vật nổi tiếng hay là một nhân vật tai tiếng, cái chuyện đó không quan trọng, quan trọng là mình nhìn về họ như thế nào? Và mình có cần thiết phải quan tâm tới họ hay không? Đẳng này không, đẳng này không, chúng ta học ba mớ, tu ba mớ, và dành hết thời gian cho cái chuyện nghi kỵ, bất mãn, chống đối, sợ hãi, tuyên truyền, kêu gọi, vì yêu thương một đối tượng nào đó, tôi nghĩ cách sống này, cách hành động này, đi ngược lại tinh thần của Phật Pháp, tinh thần Phật Pháp là khi thấy con đường nào là con đường phải đi, thì phải dùng bằng cái tâm tình của người mà sắp chết để mà thực hiện, và điều thứ hai, thấy nó là cần thiết thì phải tìm đủ mọi cách động não và tư duy, soi rọi, chọn lọc, đánh giá, nhận xét, một cách thông minh để mà đi. Cái đó rất là quan trọng, nha, cái đó quan trọng lắm. Các vị đừng có nghĩ là tôi đang nói về trường hợp của tôi, cái đó tôi ngẫu nhiên tôi nhớ thôi, nha, mà nội dung chính của bài Pháp mà tôi thiết tha muốn gửi đến các vị bà con mà thính chúng, đó chính là, chúng ta luân hồi sanh tử là vì chúng ta cứ mãi hoài không biết mình là ai, là một, không biết rằng cái gì nó đang diễn ra trong đầu của mình, đấy, thì kể từ hôm nay, kể từ hôm nay, khi chúng ta tu tập Tuệ Quán, thì chúng ta phải nhớ một điều, đó là trước mắt mình tu tập Tuệ Quán không phải để mà cầu công đức tái sinh, quả báo nhân thiên, chuyện đó rất là quan trọng. Bởi vì cái mục đích đó nó không đủ để biến cái nhiệt tâm của ta trở thành ra là một dòng chảy mãnh liệt, và cái thứ hai, nếu mà chúng ta không có xác định được mục đích thì chúng ta khó mà vận dụng cái trí tuệ để mà tu tập. Bởi vì mình mấy chuyện ruồi bu mắc gì phải xài trí? Mấy chuyện ruồi bu, nha. Bây giờ mình phải xác định cái việc mà đối phó với sinh tử phiền não là đại sự nhân duyên, phải xác định như vậy. Khi xác định như vậy đó, thì chúng ta mới có thể tu tập một cách hiệu quả hơn, và tu tập ở đây tu tập cách nào? Tôi ghét nhất là cách nói chung chung. Tu là tu cái gì? Thì đây nói rõ rồi: Niệm Xứ. Tu tập trên Niệm Xứ, thông thả chứ không phải là gà mờ, lò mò, chậm chậm, không phải, mà là thông thả, thông thả mời gọi những người có thể hợp tác, hiệp sức với mình, nhớ nha, phải mời thôi. Tôi trong bài giảng này, tôi đặc biệt muốn lưu ý một chuyện, đó là chúng ta từ vô thủy luân hồi chúng ta vốn dĩ có rất là nhiều các thứ tập khí theo đuổi chúng ta, có rất là nhiều thứ tập khí thích cái này, ghét cái kia, theo đuổi cái này, trốn tránh cái nọ, thần tượng cái này, chà đạp cái kia, tất cả những tập khí đó nó chất đầy trong tâm khảm của chúng ta, chất đầy, chất đầy trong tâm khảm của chúng ta, bây giờ chỉ cần có một cơ hội nào đó là nó bùng phát, bùng phát. Thí dụ như các vị đâu có tin các vị là một người tiền kiếp đã nhiều lần nghiện ngập, bài bạc, chích hút, các vị đâu có biết. Chẳng qua là kiếp này mình sanh ra trong một bối cảnh gia đình mà không

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

có chuyện đó, rồi lớn lên là đi vào chùa gặp thầy bạn, không có chuyện đó, đấy. Thế là tập khí mà là đồ đồn trác táng, nghiện ngập, ăn chơi, tạm thời nó lắng xuống, chứ không phải là nó không có, đấy. Và bên cạnh đó, song song đó, chúng ta cũng có nhiều thứ tập quán, tôi nói thẳng luôn, đó là tập khí, tôi vẫn xài chữ tập khí cho mọi trường hợp, đấy. Chứ không phải là riêng cái bất thiện, cái thiện nó cũng là một thứ tập khí, cái thiện của phàm phu nó cũng là một thứ tập khí, vāsana, đấy, thì chúng ta bên cạnh những cái tập khí bất thiện, những thói quen bất thiện, chúng ta cũng có những cái tập khí thiện lành. Chúng ta cũng từng có vô số kiếp thích thú trong cái chuyện bố thí, trì giới, thiền tập, nhiều lắm, nhiều lắm, nhiều vô số kiếp. Bởi vì nếu mà không có cái đó, thì đời này mắc gì mà mình phải dẹp hết mọi sự mà vào đây nghe giảng, dẹp hết mọi sự để mà tìm hiểu giáo lý, dẹp hết mọi sự để mà sống chánh niệm, đâu phải dễ chút nào. Có chúng tử, có, có, chỉ có một điều nếu chúng ta không sống chánh niệm, để chúng ta không nhận ra, thế là chúng ta buông xuôi, cứ để cho dòng đời nó cuốn trôi, tiện đâu thì tập đó. Cho nên bài giảng này chúng tôi đặc biệt nhấn mạnh chuyện đó. Hãy hiểu rằng trong người của mỗi người, trong tâm khảm, trong cái đáy sâu tâm tưởng của mỗi người, vốn dĩ có đủ thứ tập khí thiện và bất thiện. Chúng ta phải cảnh giác để lựa bạn mà chơi, lựa chỗ mà ở, nếu không có điều kiện để lựa chỗ mà ở, để lựa bạn mà chơi, thì chí ít chúng ta cũng phải lựa chọn cái đề tài tư duy, lựa chọn cái đề mà học, lựa chọn cái đề mà gọi là thực tập hành trì, có, phải nói là có. Chứ nếu không mà mình buông xuôi là mình chết, chết là cái chắc. Thì hãy cẩn trọng với cái là suối nguồn tập khí của mình, chuyện mà mình bỏ đạo Phật mà theo đạo Chúa, chuyện đó không có gì lạ hết. Thậm chí nhiều khi mình cứ tưởng là mình chán ghét, bất mãn, một cái gì đó, thì đời này mình sẽ không thuộc về nó, và trong tâm tư mình không có cái đó, sai. Cái đó sai. Chồng như vậy là bởi vì một vài lý do rất là hiện tại, rất là tạm thời, nhưng mà nay mai, chỉ cần có một sức hút đặc biệt nào đó, là chúng ta sẽ quay lại với cái sức đẩy của tập khí, đấy, thì chúng ta biết rằng chúng ta có nhiều kiểu ác, chúng ta có nhiều kiểu thiện, không phải bất thiện chỉ có một đâu, ác nhiều kiểu lắm. Tham nhiều, Sân nhiều, Si nhiều, Hoài nghi nhiều, Tà Kiến nhiều, đấy. Cái thiện cũng vậy, chúng ta cũng có nhiều tập khí về cái thiện, có nhiều lắm, chúng ta có nhiều tập khí về cái thiện. Thì tùy thuộc vào cái nhu cầu trước mắt, tùy thuộc vào cái môi trường sống, mà bây giờ chúng ta có cơ hội để nuôi lớn chúng tử tập khí nào. Làm ơn nhớ giùm cái này, nha. Dầu hôm nay có người than là rất khó tìm được một chỗ tu học, chuyện đó chỉ là một chuyện, chứ nó không phải là tất cả mọi sự. Cái việc đó chỉ là một chuyện thôi. Cái điều quan trọng nhất chúng ta có thể tu tập một cách miễn phí mà, miễn phí. Đó là tự không tìm thấy được, làm ơn tìm đến Thầy Bà, Tăng Ni, bạn đạo, rồi nghiên cứu Kinh sách, chừng đó cộng với một nếp sống chánh niệm để kịp thời phát hiện mình đang sống nhiều với cái gì? cái tập khí nào đang thống lĩnh trong đầu óc, tâm tư của chúng ta, nhớ nha. Cái đó rất là quan trọng, phải không? Nhớ cái đó rất quan trọng, hãy cẩn trọng với cái này nè, đừng có nói là đang học tiếng Pāli, học A Tỳ Đàm, là xong, NO, có 1001 lý do để chúng ta học tiếng Pāli, có 1001 lý do để mà chúng ta học giáo lý Phật Pháp, phải không? 1001 lý do. Chứ đừng tưởng là chỉ có một, rồi cho rằng mình đang học, đang thiền là đã OK, NO, không được. Có rất nhiều người học giáo lý ra càng học, càng thấy ghét. Tin tôi đi. Nay mai thế nào các vị cũng đụng. Càng học càng thấy ghét. Càng học càng tà kiến. Càng học cái u mê nó càng dày lên, và hành thiền cũng vậy. Có nhiều người càng tu thiền càng dễ thương, càng sáng cái đầu ra, đấy. Còn có những người càng tu thiền là nó càng trở nên bệnh hoạn, có, cái đó có. Thì bà con phải gặp bà con mới biết, chứ đừng ép tôi nói, nói nó chém tôi nữa, chém nữa, tôi không có vệ sĩ, nha. Tôi không có vệ sĩ, tôi cần giữ lại cái mạng cùi này ít lâu nha. Đừng

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

có tướng, đừng có tướng thiện chỉ có một cách biểu hiện, ác chỉ có một cách biểu hiện, NO, nó rất là nhiều cách, nó đến từ rất là nhiều nhân duyên, rất là nhiều cái động lực, và rất là nhiều cái kiểu thức, kiểu thức tức là, một, gọi là model đó, rất là nhiều kiểu thức, nó nhiều kiểu, nhiều hình thức lắm chứ không phải chỉ có một. Cho nên sơ sẩy một cái là mình tưởng mình đang tu, nhưng mà không, chẳng qua là mình né được cái ác này mà mình dính vô cái ác khác. Ngay cả khi mình hành thiện, mình tưởng mình đang hành thiện, nhưng mà mình đang hành thiện trên nền tảng của cái bất thiện mà mình không biết. Học là thiện, học để cầu danh trục lợi, học để cho người ta biết tới mình, học để thỏa mãn ý thức lý luận, sở thích lý luận, đấy, học đạo đó, nhớ cái đó, hãy rất cẩn thận cái đó quan trọng. Thương, thích, khinh, trọng, bốn cái. Thương ghét, thương, ghét, khinh, trọng, ai? Cái gì? Sự kiện nào? Thì cũng làm ơn nhớ rằng mình đang sống với một cái thứ tập khí nào đây? Bởi vì, nhắc lại, chúng ta có tất cả là bốn thứ tốc độ:

- Từ bất thiện qua bất thiện,
- Từ bất thiện qua ác,
- Từ thiện qua thiện,
- Từ thiện qua ác.

Chúng ta luôn luôn vật lộn, đối đầu, với bốn tốc độ này. Cho nên là đừng có vội tự tin, cho rằng mình đã biết Phật Pháp, mình đang học giáo lý, mình đang là hành giả, cẩn thận cái đó. Phật Pháp các vị tướng tượng, chuyện tu học nó giống như chuyện người ta ăn kiêng vậy đó. Chuyện ăn kiêng, khi mà người ta thấy ra lợi ích của việc ăn kiêng, thấy ra cái hại của việc ăn uống bừa bãi, thì người ta mới dốc sức ăn kiêng. Phật Pháp cũng vậy thôi. Tùy vào cái góc độ nhận thức của mình mà cái mức cấp thiết của Phật Pháp đối với mình nó là bao nhiêu? Và cái thiện của mình nó có thể thế chỗ được cho bao nhiêu cái bất thiện. Chứ không phải là nghĩ rằng tu là có tất cả pháp lành, có nghĩa là bất thiện sẽ lùi, chưa chắc, chưa chắc. Và cái bất thiện cũng vậy, cái bất thiện cũng vậy. Mình để ý coi cái bất thiện nào mà nó ảnh hưởng nghiêm trọng đến đời sống của mình, để ý cái đó, bởi vì có những người họ chỉ né được một thứ phiền não, đời họ nó tốt hơn, một thứ thôi. Thí dụ như mê tiền, mê tiếng, mê danh, hoặc là người dễ tự ái, dễ bị chạm nọc, chỉ một thứ phiền não là đủ vật họ trào máu rồi nha, nhớ. Cho nên tôi nhắc lại trong bài giảng chiều nay, đó là, trước hết phải xác định thân tâm này là gánh nặng, là cái khổ. Thứ hai, tạm thời (chúng tôi viết bằng mực đỏ), tạm thời, giả định, Phật Pháp có một con đường giải thoát duy nhất đó là Tứ Niệm Xứ, thì hãy cẩn trọng, cân nhắc, xác định xem coi cái khả năng tu học của mình đã đủ, đã đúng chưa? Chúng ta đang tu tập với cái lý tưởng nào? Và cái tiếp theo, mình phải xác định xem công phu tu học của mình nó đang được điều động, nó đang được chỉ đạo, nó đang được hướng dẫn, bởi trí tuệ hay chưa? Nhớ cái đó, cái đó rất là quan trọng. Còn nếu như mà cái lực đẩy không đủ, ánh sáng soi rọi không đủ, thì tôi e rằng công phu của mình, một là hoài công, hai là chuốc họa, nhớ nha, nhớ. Và tôi nhắc lại lần nữa, học cho nhiều mà không biết mình học cái gì, hành cho nhiều mà không biết mình hành cái gì, rồi sao nữa? Cái học, cái hành đó, rất dễ bị cái dòng đời nó tước lấy, tin tôi đi, tin tôi đi. Trong số mấy người quen của tôi, có một thời hiếu học vô cùng, chép từng câu, từng câu, còn gửi cho tôi nữa, hỏi con chép như vậy có đủ, có đúng không? Có sai không? Có nhầm không? Chỉ cho biết. Ấy vậy mà có một ngày, cách đây năm ba hôm, chính thức lia bỏ tôi, và phát nguyện một đời này chỉ hộ trì những vị nào tu hạnh Đầu Đà. Họ nói không cần Pháp học, không cần học giáo lý, chỉ việc thờ cái đó còn hơn là thờ tượng Phật, càng rách càng tốt, càng nghèo càng tốt, càng khổ càng tốt. Họ nói với tôi như vậy. Họ nói, mà cũng lạ là họ đâu phải là cái gì của tôi. Tôi đâu có trách nhiệm gì với họ. Và họ cũng

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

chẳng phải là cái gì của tôi. Mặc gì phải thông báo chuyện đó. Nhưng mà dù gì tôi cũng cảm ơn là họ nhắc lại một điều mà tôi vốn dĩ đã biết rồi, đó là khi chúng ta không có một nền tảng, chúng ta rất dễ bị lung lay, rất dễ bị dao động. Tôi không nói họ đúng, họ sai. Tôi chỉ nhắc vậy thôi. Hóa ra lâu nay họ làm àh! Hóa ra lâu nay họ làm àh! Các vị có nghe kịp không? Hóa ra lâu nay họ làm, mà không phải họ đâu, chính những người đang nghe tôi nè, tôi chưa bao giờ ngu xuẩn đến mức mà tôi kêu các vị thờ tôi, hay là thờ ai đó, nhưng mà tôi chỉ xác định một chuyện, chí ít mình cũng phải xác định tại sao mình làm như vậy? Đây, và khi mình biết đó là chuyện cần làm, thì mình phải xem cái động cơ, cái tác động của cái hành động đó là gì? Sức đẩy của nó là gì? Và cái chuyện mà mình hành động đó, cái kiểu sống đó, nó có được điều động, nó có được soi rọi, soi sáng, bởi trí tuệ hay chưa? Thiếu hai cái này thì chúng ta sẽ bị, nói một cách đời, thì chúng ta sẽ bị đời nó cuốn, còn nói theo trong đạo, nếu thiếu hai cái đó, thì chúng ta sẽ bị những tập khí của chính mình nó cuốn phăng mình, sẽ cuốn phăng mình. Thí dụ như tôi nè, nói tôi đi khỏi nói người khác, nói tôi đi, có một thời gian dài tôi thích ngồi tôi viết lách, tôi tra cứu, tôi tưởng vậy là tôi hay rồi. Nhưng mà tôi chưa có xác định được là vì sao? Vì sao mà tôi có hứng thú trong chuyện đó. Thứ hai, cái con đường mà biên soạn, viết lách, dịch thuật, sáng tác đó, nó có thực sự là đã được trí tuệ soi rọi và định hướng hay chưa? Tôi không xác định được chuyện đó. Thế là có một ngày tôi buông hết, tôi buông hết để mà tôi theo đuổi một nếp sống tào lao vô ích. Cách đây khoảng 10 hôm có một cặp anh chị, chàng nàng, đến gặp chúng tôi. Thì chàng mới tự xác định, tự giới thiệu, đây là người bạn gái của con. Bây giờ con tạm biệt để đưa nàng đi xuất gia, tạm biệt đây có nghĩa là thỉnh thoảng muốn gặp thì vẫn gặp, nhưng mà kiếp này thì coi như là xong rồi đó. Thì cô đó cố xin chúng tôi đôi lời để mà tiền vong, tiền biệt cho cô đi vào chùa, tiền vong, tiền biệt. Thì tôi nói rằng, tôi nhớ nhiều nói nhiều, tôi chỉ xin cô tự xác định với bản thân ba chuyện thôi. Đúng ra tôi có nhiều điều để nói, nhưng bây giờ nhớ được gì nói cái đây. Thì tôi nói cổ chuyện đầu tiên là cổ về phải tự xác định với lòng cổ cái ý muốn mà bỏ hết, kể cả một cuộc tình đang rất đôi ngọt ngào và thơ mộng, lãng mạn này, để mà đi tu, thì xin hỏi, xin tự hỏi lòng mình quyết định đó là cao hứng nhất thời hay nó đã trải qua những thao thức, trăn trở, và ray rứt đúng mức hay chưa? Chứ không thể nào mà cao hứng nhất thời là không được. Chuyện thứ hai, là cô phải tự xác định sau khi xuất gia trở thành một Sư Cô như thế nào? Chuyên tu thiền định hay là một Sư Cô thông tuệ uyên bác. Phải tự xác định. Hay là cả hai hoặc là chuyên tu miên mật, thanh tịnh, trong sáng, vững chải, yên tĩnh, hay là trở thành một học giả thông tuệ, hoặc là cả hai. Phải xác định được. Chứ không thể nào mà một ngày, một buổi, cao hứng rồi là vô tu, không biết tu để thành cái gì? Như vậy, cái thứ nhất phải xác định cái ý thích, ý muốn đó nó có căn cơ hay không? Nó có cội rễ hay không? Thứ hai phải xác định là mình sẽ trở thành cái gì? cái thứ ba, phải xác định xem còn chuyện gì mà mình chưa có dứt điểm ở trước cổng chùa. Có nghĩa là những gì thuộc về tục sự, về gia đình, về thế gian, đã tới cổng chùa để mà đi luôn, chuyện này đi luôn phải không? Nói phải. Thì trước khi mà bước vào cổng chùa là mình phải xác định được những cái dây mơ rễ má, hệ lụy, trách nhiệm, gánh nặng, phận sự gì đó, phải dứt điểm, đây, và trong đó nó gồm có một chuyện nữa đó là lỡ mai này? là mình phải xác định cái thứ ba đó, cái dây mơ rễ má đây nó gồm có trách nhiệm, bổn phận, mà nó luôn cả những chuyện chuẩn bị cho những cái gọi là bất trắc cho cuộc đời tu của mình, mình có chưa? Thí dụ như bây giờ thỉnh thoảng mình nhổ răng, mổ thận, gãy xương, đây, rồi ai lo. Cho nên tôi phải nói rõ là đây là ba cái điều mà xin các vị phải tự xác định trước khi các vị quyết định. Chẳng hạn như chiều nay suýt nữa tôi bị hổ rồi, suýt nữa tôi bị hổ rồi, là có một cái anh đó ảnh tới ảnh hỏi, cái mặt

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

ảnh sáng trưng, ảnh hỏi chúng tôi vậy chứ cho ảnh một cái góp ý, là bây giờ anh muốn đi tu quá sức, bây giờ ảnh phải làm sao? Mà sao tự nhiên lúc đó tôi khôn vong, chắc ma nó nhập sao đó tự nhiên tôi sáng lên, sáng lên, bình thường đâu có sáng dữ thần vậy, tự nhiên tôi dòm anh tôi nghi nghi, tôi hỏi vậy chứ ông có biết làm thầy chùa nó khó lắm không? Làm thầy chùa mà cái thứ thầy chùa không ra gì là nó khổ dữ lắm. Mà làm cái thứ mà chân tu thì bội phần, vạn phần khó khăn. Thì tôi cũng nhắc lại.

Tôi nói ông có coi đó là một quyết định nhất thời, một cảm hứng nhất thời hay không? Thứ hai, ông đã thấy cái gì? Ông tâm đắc cái gì trong đời sống xuất gia mà ông quyết định? Và ông có quyết định trở thành một ông Sư như thế nào hay không? thì trong lúc mà ông trả lời từng điều nó mới lòi ra một chuyện, là bây giờ đó là ông có vợ, có con, đây, không, xin lỗi, có vợ mà đang chờ con, đang cầu tự. Bây giờ anh muốn có xong rồi anh mới đi tu. Thì lúc đó tôi chỉ nhìn ảnh, tôi không có tưởng tượng trên đời này mà có một con người như vậy. Tức là hồi nãy tôi có nói đó, cái dây mơ rễ má chưa có dứt điễm được, mà nghĩ sao, mà đặt vấn đề đi xuất gia, rồi tới hồi bị người ta truy quá nó mới xì ra là bây giờ đang cầu tự. Giống như giỡn mặt mình vậy đó. Cho nên, kể từ hôm nay bà con nào đi đến gặp gỡ Tăng Ni mà hỏi đạo, thì các vị hỏi kiểu đó là các vị đang gieo họa cho chúng sinh. Bởi vì kể từ hôm nay bắt đầu chúng tôi bắt đầu bớt Từ Tâm rồi. Mình cấm đầu, cấm cổ, mình giải thích, cho một cái thằng chưa sẵn sàng, muốn đi cướp nhà băng mà chưa có súng mà không biết lái xe và sợ ở tù. Các vị nghĩ không? Muốn đi cướp nhà băng, mà không biết bắn súng, không biết lái xe và sợ ở tù, sợ cảnh sát, mà cướp nhà băng là cướp cái gì? Muốn nấu ăn mà không biết cái nồi, cái chảo, nó khác cái gì? Tự nhiên cao hứng vô nhà hàng ăn ngon quá, muốn đi học làm Chef cook, làm đầu bếp có chịu nổi không? Nhớ cái đó. Cho nên cái chuyện tu học Tuệ Quán y chang như vậy. Phải xác định, phải xác định động cơ, lý do, phải xác định được cái hành trình tu học đó nó có được soi sáng, hướng dẫn, được chỉ đạo bởi trí tuệ hay không? Nhớ cái đó rất là quan trọng. Mà để chi? Một là để không hoang phí thời gian. Hai, là mới hi vọng có kết quả, có tác dụng như ý. Cái thứ ba, giữ mình không bị lôi cuốn bởi những lực đẩy và lực kéo, không bị tác động bởi những lực đẩy và lực kéo từ cuộc đời, tất cả chúng ta rất dễ dàng bị tác động bởi những lực đẩy và lực kéo của cuộc đời. Lực đẩy là sao? Chúng ta dễ dàng bị cuốn phăng ra khỏi cái lý tưởng của mình đang theo đuổi. Đó gọi là lực đẩy. Mà lực kéo nghĩa là chúng ta dễ dàng bị cuốn hút vào một lý tưởng, một nơi chốn, một cảnh đời, một kiểu sống, một nhận thức, một hoàn cảnh nào đó, rất là dễ. Chúng ta rất dễ dàng trở thành một chiếc lá bị đẩy hoặc bị kéo bởi cái dòng gọi là cuồng lưu của cuộc đời, nhớ nha, rất là dễ. Chúng tôi đang có mặt bên cạnh các vị đây, nghe nhiều, thấy nhiều, và rất muốn gửi đến các vị một tí suy nghĩ thôi. Phải ngay bây giờ và tại đây xác định mình muốn cái gì? mình muốn cái gì? Xác định được rồi, phải xác định thêm điều thứ hai, cái đó đó, ý muốn đó đó, nó được mình thực hiện bằng cái tâm tình nào? Của con sư tử kiếm mồi hay là của một con nai, nó chạy để mà giữ mạng. Và cái thứ ba, xác định xem cái ý muốn đó, cái lý tưởng, cái chí hướng đó có được soi rọi, soi sáng, dẫn đường bởi trí tuệ hay không? Đừng có để mình bị hút và bị kéo, bị xô đẩy hoặc là bị cuốn hút, bởi một cái lực kéo, lực đẩy, nào từ cuộc đời, rất dễ, các vị tin tôi đi, dễ lắm. Đừng có nói với tôi là con bao nhiêu tuổi, con có bằng cấp học vị, con là người có bản lãnh tư duy. NO, NO, đó, tôi gặp rồi đó, tôi gặp rồi mới chiều nè, nói cho đã cuối cùng bây giờ là chả chỉ mong chả có con thôi. Chịu nổi không? Muốn làm thầy tu, mà bây giờ đang đi cầu tự quý vị coi có chịu nổi không? Thì họ chính là họ đang gieo họa đó, đang gieo họa. Có nghĩa là từ đây, từ lúc mà ông đứng dậy ông chào đi về là tôi đã phát nguyện trong tâm không có đại bi với chúng sinh

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

nữa. Gặp là cứ phải chửi té tát, là bởi vì nó đi học đạo mà nó giỡn mặt với mình, mình không có thời gian, không có thời gian, nó vô nó hỏi mình con đường tu hành, xong nó xác định là nó đang muốn vợ nó có bầu, các vị chịu nổi không? Nó là giỡn mặt các vị biết không? Ok. Chúc các vị một ngày vui và hẹn lại kỳ sau.